

Една вечеръ бедниятъ братъ се прибиралъ радостенъ въ кѣщи. Презъ деня билъ намерилъ работа, изкаралъ повечко пари и купилъ хлѣбъ за децата.

Той вървѣлъ и си пѣлъ тихичко.

Изведнажъ чулъ, че нѣкой пѣе до него.

— Кой си ти? — попиталъ бедниятъ братъ.

— Сиромашията.

— Кжде отивашъ?

— Кждето отивашъ и ти. Азъ винаги вървя съ тебе.

— Азъ си отивамъ въ кѣщи, — рекълъ братътъ.

— И азъ ще дойда, — отговорила Сиромашията.

— Ще си направя ковчегъ и ще умра въ него.

— И въ ковчега пакъ ще съмъ при тебе!

Стигнали въ кѣщи. Братътъ сковалъ набързо единъ ковчегъ и рекълъ:

— Хайде, Сиромашийо, влизай въ ковчега. Азъ ще отида да се простя съ жената и децата и ще дойда да умра при тебе.

Братътъ се изгубилъ за малко нѣкжде. После се върналъ и попиталъ:

— Сиромашийо, легна ли въ ковчега?

— Легнахъ, легнахъ, — обадила се Сиромашията.

— Чакай да премѣря капака, па ще влѣза и азъ.

Братътъ захлупилъ капака, заковалъ го добре и занесълъ ковчега на гробищата. Той закопалъ Сиромашията и се върналъ въ кѣщи.

Оттогава му потръгнало. Почналъ да намира постоянно работа и да живѣе добре.

Богатиятъ братъ му позавидѣлъ. Той отишълъ единъ день при него и го попиталъ, какъ е станалъ и той богатъ. Бедниятъ разказалъ, какъ се отървалъ отъ Сиромашията.

Богатиятъ отишълъ на гробищата, откопалъ ковчега, разковалъ капака и попиталъ:

— Сиромашийо, Сиромашийо, жива ли си?

— Още малко ако бѣхъ постояла заровена, душичката ми щѣше да излѣзе, — отговорила Сиромашията.

— Хайде ставай, — рекълъ завистливия братъ. — Иди при брата ми. Той забогатѣ. Направй го пакъ беденъ!

— При него ли? За нищо на свѣта. Той сега направо ще ме удуши. При тебе ще дойда азъ. Ти си добъръ човѣкъ. Ти ми спаси душичката.

И Сиромашията отишла при богатия братъ.